

„Пустни мене, дядо, че съмъ ти внука
Достъ, достъ.

Като ми си внука ти що щешъ тука
Достъ, достъ.

.
.

Момиче, момиче,
Де гиди мряна рибо,
Не стой срѣщу мене,
Изгоряхъ за тебе.
Изгоряхъ за тебе
Като лень за вода,
Като лень за вода,
Босилекъ за роса.
Мойта стара майка
Първа ми душманка,
На вода да идж,
Либе да си видж, —
И тя слѣдъ менъ иде
Вода да налѣе,

Че сме изгорѣли
Сѣ за пуста вода.
Гори, либе гори,
Гори та изгори,
И азъ така горж,
Нѣма що да сторж.
Въ градина да влѣзж
Цвѣте да наберж,
Китка да увиж,
Либе да нажитж, —
И тя слѣдъ менъ иде
В' градина да влѣзе,
Цвѣте да полива, —
Зехиръ да подлива.

Любовна клѣтва.

Снощи си (2) ази отидохъ
На студенъ (2) бистръ кладенецъ ;
Тамо си (2) либе заварихъ,
Съ друго (2) либе приказва.
Мойтъ му (2) думи думаше,
Моя му (2) прѣстенъ даваше.
Ази го (2) люто прокълнахъ :